

Η σταύρωση του Ιησού - Ένα προβληματικό, αλλά και συνάμα...βολικό σενάριο

«Παρελθέτω απ' εμού το ποτήριον τούτο» - Ένας πανικόβλητος θεός, ή με το στανιό «σωτήρας»

Μετά το τέλος της τελετής του Μυστικού Δείπνου, ο Ιησούς δεν αναπαύεται για το υπόλοιπο της νύχτας, όπως θα ήταν φυσιολογικό, στο ανώγειο όπου δείπνησε, αλλά βγαίνει μαζί με τους μαθητές του, που μετά απ' το δείπνο νυστάζουν αφόρητα και πηγαίνει στο

προσυμφωνημένο σημείο της σύλληψής του, δηλαδή στο διπλανό αλσύλλιο ή «όρος» (λόφο) των ελαίων όπως θέλει ο Λουκάς (Οι υπόλοιποι ευαγγελιστές στέλνουν τον Ιησού στο χωριό Γεσθημανή).

Εκεί όμως, ενώ οι μαθητές του, μετά το πλούσιο γεύμα δεν μπορούν να ξαγρυπνήσουν μαζί του, ο Ιησούς βρίσκεται μόνος και αντιμέτωπος με τα περιορισμένα ψυχικά του αποθέματα! Αδημονεί κυριολεκτικά μέχρι θανάτου και η αφήγηση σημειώνει τον απίστευτο βαθμό της μικροψυχίας του: *«Και ήρξατο εκθαμβείσθαι (να θολώνει, να συνταράσσεται) και να αδημονεί και λέγει εις αυτούς (τους μαθητές του) περίλυπος είναι η ψυχή μου έως θανάτου... Μονολογεί λέγοντας στους μισοκοιμισμένους πλέον μαθητές του κάτι που αφορά κυρίως τον ίδιο: «Το μεν πνεύμα πρόθυμον η δε σαρξ ασθενής... Και αφού απομακρύνθηκε λίγο, έπεσε με το πρόσωπο στη γη (εικόνα απaráδεκτη για «θεό», με το πρόσωπο κολλημένο στο έδαφος άρχισε να παρακαλάει προσευχόμενος) Πάτερ μου, ει δυνατόν εστίν παρελθέτω (ας απομακρυνθεί) απ' εμού το ποτήριον τούτο» (Ματθαίος 26: 39 και Μάρκος 14: 32-41). Ο Μάρκος γράφει: «Έπιπτε επί της γης και προσήυχετο... Και έλεγε: Αββά (Αββάς: ο γέρων ο πατήρ) ο πατήρ, πάντα δυνατά σοι, παρένεγκε (απομάκρυνε) το ποτήριον τούτο απ' εμού» (Μάρκος 14: 36).*

Απ' την ίδια την διατύπωση καταλαβαίνουμε ότι ο «Χρισμένος» εννοούσε απολύτως όσα έλεγε! Και ο τελευταίος παρατηρητής θα καταλάβαινε ότι ο πρωταγωνιστής αυτής της υπόθεσης έχει πλέον πρόβλημα! Οι δύο ευαγγελιστές (Ματθαίος και Μάρκος) με σαφήνεια περιγράφουν, ότι αυτή η αντίδραση του

Ιησού, δεν ήταν μια φευγαλέα στιγμή ανησυχίας ή ένα επιφανειακό αίτημα πανικού, αλλά μια παράκληση που επαναλήφθηκε επίμονα και συστηματικά τρεις φορές: «*Πάλιν εκ δευτέρου προσευχήθη λέγων. Πάτερ μου εάν είναι δυνατόν, να παρέλθει τούτο το ποτήριον (δοκιμασία) απ' εμού, χωρίς να πιω αυτό... και προσευχήθη και τρίτη φορά ειπών τον αυτόν λόγον (τρίτη δηλαδή φορά με την ίδια παράκληση)*» (Ματθαίος 26: 44. και Μάρκος 14: 41).

Όταν ένα τέτοιο αίτημα απορριφθεί τρεις φορές, δεν έχει νόημα να ξαναδοκιμάσεις. Μάλιστα, φυσιολογικά, η πρώτη και μοναδική φορά, θα έπρεπε να ήταν υπεραρκετή, αν αυτός που απορρίπτει το αίτημά σου είναι πράγματι ο ίδιος Θεός. Με τις τρεις όμως επαναλαμβανόμενες φορές και τα προσκυνήματα έως εδάφους, καταλαβαίνουμε πως ο Χριστός, είναι κυριολεκτικά πανικόβλητος και δεν προσεύχεται στον Θεό, (δηλαδή στον εαυτό του) αλλά συνομιλεί με κάποιον ή κάποιους, ζητώντας φορτικά και επιμόνως να τροποποιηθεί το προκαθορισμένο δραματικό και επικίνδυνο τέλος της ιστορίας του.

Ο Ιωάννης (που υποτίθεται πως ήταν παρών) συμπληρώνει την εικόνα τού εντελώς πανικόβλητου Ιησού, βάζοντας όπως θα δείτε σε μια φαινομενικά ανεξήγητα αντεστραμμένη σειρά τις ψυχικές μεταπτώσεις του Ιησού: «*Φανερώθηκε τότε σ' αυτόν άγγελος Κυρίου ενισχύων αυτόν και (εδώ προσέξτε την αντιστροφή των εξελίξεων...μετά απ' την «ενίσχυση» αυτή του αγγέλου, ο Ιησούς) γενόμενος εν αγωνία εκτενέστερον προσηύχετο. Εγένετο δε ο ιδρώς αυτού ωσει θρόμβοι αίματος καταβαίνοντες επί την γην*» (Λουκάς 22: 43-44).

Παράξενο... Πραγματικά ανεξήγητο! Ο Ιησούς κατέρρευσε εντελώς μετά την «ενίσχυση» που δέχθηκε από τον «ουρανόσταλτο άγγελο»! Ποια εξήγηση χωράει άραγε σ' αυτό;

Ένας καταϊδρωμένος γιος θεού, ακόμα και για τα αλληγορικά ακροβατικά της θεολογίας, είναι μια ανεξήγητη εικόνα πανικόβλητου σωτήρα! Μα επιτέλους, τι ακριβώς ζητούσε ο Ιησούς παρακαλώντας τρεις φορές να μην πιει εκείνο το ποτήρι, Μα φυσικά να μην σταυρωθεί! Κανένα άλλο «ποτήρι» δεν υπήρχε μπροστά του! Ένας θεός όμως, δεν μπορεί να έχει τέτοια συμπεριφορά ακραίας αγωνίας, μπροστά στην εκτέλεση του πανανθρώπινου σωτηριακού σκοπού του...

Δηλαδή, αυτός ο «θεός»...παραλίγο να μη μας «σώσει»! ...

Κατά πως όλα δείχνουν, αυτός που τελικά μας έσωσε, πρέπει να ήταν ο ανώνυμος εκείνος άγγελος που την τελευταία στιγμή τον πίεσε (ενίσχυσε) να το κάνει. Τι να

υποθέσουμε κι εμείς οι απλοϊκοί, που μας εκνευρίζει αφάνταστα η σκέψη ότι μετά από εκατομμύρια χρόνια μοναξιάς, τον πλανήτη μας επισκέφθηκε επιτέλους με σωτηριακή διάθεση ένας αληθινός θεός και την τελευταία στιγμή, όχι μόνο το ξανασκέφτηκε αλλά σχεδόν του επέβαλαν να πει το ποτήρι της σωτηρίας μας;

Οι θεολόγοι μας λένε, πως εκεί εμφανίστηκε η ανθρώπινη πλευρά του! Μα δεν διαφωνούμε καθόλου, ακριβώς αυτή είναι που μας φαίνεται εντελώς απαράδεκτη! Τι σόι θεάνθρωπος είναι αυτός, που διστάζει και οδυρόμενος παρακαλάει να μη πει το πικρό θυσιαστικό ποτήρι της σωτηρίας μιας ολόκληρης ανθρωπότητας, με τίμημα όχι τον δικό του απόλυτο αφανισμό, αλλά μια εξαιρετικά σύντομη ταλαιπωρία;

Στην διάρκεια της καταγεγραμμένης ανθρώπινης ιστορίας, γνωρίσαμε αμέτρητους απλούς, εύθραυστους, θνητούς ήρωες, που συντρίφτηκαν καρτερικά στην εκτέλεση του καθήκοντός τους, για πολύ μικρότερα ιδανικά, χωρίς ούτε για μια στιγμή να καταδεχθούν να επιδείξουν κανέναν φόβο ή να παρακαλέσουν να παρέλθει το οποιοδήποτε ποτήρι της θυσίας τους! Γιατί αυτός ο δήθεν θεόσταλτος ήρωας δίστασε τόσο;

Κατά την θεολογία, ο θάνατος του Ιησού ήταν προϋπόθεση σωτηρίας. Κατ' αυτήν ο Ιησούς δεν ήταν ένας απλός Εβραίος μαραγκός, αλλά ένας θεάνθρωπος. Δηλαδή: «Ένας τέλειος θεός και ταυτόχρονα ένας τέλειος άνθρωπος». Φαίνεται όμως, πως ο συνδυασμός των δύο αυτών τελειοτήτων, δημιουργεί συναισθηματική αστάθεια και ενώ ο φορτωμένος τελειότητες ήρωάς μας, ήρθε αποφασισμένος να μας σώσει, τελευταία στιγμή, το ξανασκεφτόταν ιδροκοπώντας μέχρις «αίματος» (Κάποιοι έσπευσαν να βεβαιώσουν και την ύπαρξη του ματωμένου ιδρώτα! Μα συγκρατηθείτε λίγο! Η ίδια η αφήγηση γράφει: «*ίδρωσ ωσει [σαν] θρόμβοι αίματος*». Είναι λοιπόν σχήμα λόγου χάριν έμφασης και όχι πραγματικό αίμα στον ιδρώτα).

Θεολογικά, με τον προσωρινό «θάνατό» του, ο Ιησούς θα έσωζε ολόκληρη την ανθρωπότητα... Κι όμως φαίνεται πως ο Ιησούς δεν αντέχει ούτε ένα τέτοιο τρισένδοξο θυσιαστικό «ποτήρι». Μα τότε...ποιο «ποτήρι» επιτέλους θα του φαινόταν ευκολότερο να πει; Δηλαδή, αιώνες τώρα, λατρεύουμε για θεό μας, κάποιον που μέχρι τελευταία στιγμή, παρακαλούσε απεγνωσμένα...να μη μας σώσει;!

Τελικά, ποιόν και γιατί παρακαλάει: «*Ει δυνατόν εστίν παρελθέτω απ' εμού το*

ποτήριον τούτο»; (Ματθαίος 26: 39). Ποιός θεός, αν όχι ο ίδιος θα αποφάσιζε αν κάτι τέτοιο ήταν δυνατόν ή όχι; Και γιατί θεός ων δεν γνώριζε τι ήταν δυνατόν και τι όχι; Μήπως η ευλύγιστη θεολογική φαντασία, δύο χιλιετίες μετά, βρήκε το βαθύτερο νόημα της τριπλής αυτής παράκλησης του Θεού...προς τον εαυτό του;

Το ερώτημα είναι τόσο τραγελαφικό και ταυτόχρονα τόσο καυτό, που ήταν μάλλον αναμενόμενο, η διαχρονική θεολογία (πατρολογία) να φλυαρεί συστηματικά επ' αυτού!. Πολλοί προσπάθησαν να ψελλίσουν κάποια αγαθόστριφτη ερμηνεία, για την ανεξήγητα έντονη αυτή αντίρρηση του Ιησού, να πιει το «ποτήρι» της σταύρωσής του, χωρίς όμως να καταφέρουν να βρουν μια ικανοποιητική απάντηση. Προσπαθώντας να απαντήσει σε παρόμοιες ερωτήσεις του Κέλσου, ο Ωριγένης γράφει ότι: *«Το της κολάσεως ποτήριον (το ποτήρι του βασανισμού ήταν) η εγκατάλειψη (απ' τον Θεό) του Ιουδαϊκού έθνους»* (Κατά Κέλσου 25: 30).

Αξιοθρήνητα θεολογικά αερολογήματα, που δεν στηρίζονται πουθενά και όμως τα επανέλαβαν πολλοί θεολόγοι! (Ο Επιφάνιος γράφει: *«Επειδή έμελλε διά του Ισραήλ να παραδοθεί, λυπούμενος το σπέρμα του Αβραάμ είπε αυτόν τον λόγο»*. [Haer 3.209.3-8-5]). Δηλαδή, ο Ιησούς δεν ήθελε να προχωρήσει στην σταύρωση και την ανάστασή του, που θα έσωζε όλους τους ανθρώπους, για να μην απορριφθεί το σπέρμα του Αβραάμ και χαθεί το έθνος του Ισραήλ!

Όμως, γνωρίζουμε ότι με την δημιουργία του Χριστιανισμού, κάθε άλλο παρά εγκατάλειψη του ιουδαϊκού έθνους υπήρξε. Απεναντίας, οι πρώτοι που έγιναν μαζικά χριστιανοί, ήταν το σπέρμα του Αβραάμ, αφού οι ενημερωμένοι Ιουδαίοι κατάλαβαν την μοναδική ευκαιρία που είχαν πλέον, να προσεγγίσουν μέσα απ' τον Χριστιανισμό, τα ισχυρά κέντρα αποφάσεων και ιστορικών εξελίξεων ώστε να κάνουν επιτέλους το όνειρο του Αβραάμ πραγματικότητα. Μάλιστα στηριζόμενος απολύτως στην Παλαιά Διαθήκη, ο Χριστιανισμός έδωσε στο έθνος αυτό, απίστευτες ευκαιρίες διεθνοποίησης της εβραϊκής ιστορίας και θεολογίας, κάνοντας παγκοσμίως γνωστό, ένα ασήμαντο μέχρι τότε θρησκευτικά και πολιτικά έθνος.

Η εξήγηση λοιπόν πρέπει υποχρεωτικά να είναι άλλη.

Ο επιστρατευμένος (χρισμένος) ήρωάς μας, λίγο πριν απ' την δυσκολότερη καμπή της ιστορίας του, μας έδειξε το πραγματικό του πρόσωπο! Απλώς δεν άντεχε να σταυρωθεί ούτε εικονικά! Οι αντιδράσεις του εκείνο το βράδυ, μας παρέδωσαν

την σαφέστερη διαβεβαίωση, ότι ο συγκεκριμένος σωτήρας, δεν έχει καμία σχέση με σωτηριακά ιδανικά, ούτε είχε καμία σχέση με τους ουρανοί, γιατί ολοφάνερα δεν βιαζόταν καθόλου να επιστρέψει σ' αυτούς.

Αναρίθμητοι απλοί άνθρωποι, αν διαβεβαιωθούν ότι με την αυτοθυσία τους θα επιτελέσουν παγκόσμιο σωτηρικό έργο...και μόνο για το έπαθλο της εξαιρετικής τους υστεροφημίας, θα "έπιναν" ευχαρίστως, ένα τέτοιο ένδοξο "ποτήρι"! Μάλιστα ολόκληρες στρατιές ηρώων, πηγαίνουν να πολεμήσουν μέχρι θανάτου, για πολύ μικρότερα ανταλλάγματα! Όμως, ήταν πια ολοφάνερο. Αυτός ο σωτήρας...τελευταία στιγμή κάτι είχε πάθει...

Ποιοι συνέλαβαν και δίκασαν τον Ιησού;

Τα κλαψουρίσματα του «σωτήρα», θα ακολουθήσει η σύλληψή του από τους Ρωμαίους, μετά από την -γεμάτη ερωτηματικά- «προδοσία» του Ιούδα. Ως εκ του θαύματος, ο Ιησούς φαίνεται πλέον πιο...θαρραλέος και αποφασισμένος: «*Θα πιω το ποτήρι που μου έδωσε ο Πατέρας*» (Ιωάννης 18: 11).

Σύμφωνα λοιπόν με τον Ιωάννη, τον Ιησού συνέλαβαν όπως ήταν φυσικό οι ρωμαϊκές αρχές και φυσικά ουδέποτε τον παρέδωσαν στους Ιουδαίους για να δικαστεί. Όμως, αντίθετα από τον Ιωάννη, οι τρεις πρώτοι ευαγγελιστές, δεν αναφέρουν καθόλου τους Ρωμαίους στρατιώτες. Και οι τρεις ομόφωνα αναφέρουν, ότι τον Ιησού πήγαν να συλλάβουν: «*Ο Ιούδας μαζί με ένα πλήθος ανθρώπων, οπλισμένων με μαχαίρια και ρόπαλα, σταλμένοι απ' τους αρχιερείς και πρεσβύτερους του συνεδρίου*» (Ματθαίος 26: 47, Μάρκος 14: 43, Λουκάς 22: 47). «*Αυτοί δε (δηλαδή ο όχλος) που τον έπιασαν τον παρέδωσαν στον αρχιερέα Καϊάφα όπου και συνήχθησαν οι γραμματείς και οι πρεσβύτεροι*» (Ματθαίος 26:57).

Το φυσικότερο βέβαια είναι, την σύλληψη μέσα στη νύχτα, να έκαναν οι μόνες αρμόδιες αρχές του τόπου, δηλαδή οι Ρωμαίοι, οι όποιοι όμως ουδέποτε θα παρέδιδαν τον κρατούμενό τους στους Ιουδαίους για να δικαστεί πρώτα απ' αυτούς. Προφανώς ο Ιησούς συνελήφθη και κρατήθηκε για το υπόλοιπο της νύχτας στο φρουραρχείο, ώστε το πρωί να δικαστεί απ' τον Ρωμαίο έπαρχο Πιλάτο!

Τα περί δίκης λοιπόν και ακροάσεων από τον αρχιερέα Άννα, Καϊάφα και Ηρώδη μέσα στην μαύρη νύχτα, είναι εντελώς φανταστικά και δεν θα μας απασχολήσουν, διότι ολοφάνερα είναι κατοπινά εφευρήματα, που μοναδικό σκοπό είχαν να περιπλέξουν την αρχική απλότητα του σεναρίου και να αυξήσουν την

δραματικότητα των παθών του Ιησού!

Ένα είναι σίγουρο, οι ρωμαϊκές αρχές ουδέποτε θα συναποφάσιζαν για τα συμφέροντα της Ρώμης, με τα εντελώς αναρμόδια θεοκρατικά δικαστήρια των υπόδουλων Εβραίων. Μια τέτοια ανάμειξη λοιπόν εξουσιών, είναι εξόφθαλμα αδιανόητη. Απ' την στιγμή που οι Ρωμαίοι είχαν λόγους κινητοποίησης και ανάμειξης, σημαίνει ότι οι κατηγορίες για τις οποίες συνελήφθη ο Ιησούς, δεν ήταν θεολογικές, αλλά κατηγορίες πιθανής υπονόμησης της ρωμαϊκής εξουσίας και έναν τέτοιο κατηγορούμενο, οι Ρωμαίοι δεν θα τον παρέδιδαν ποτέ σε κανέναν άλλον να δικαστεί, παρά μόνο στον ίδιο τον Ρωμαίο έπαρχο, δηλαδή τον Πιλάτο!

Πράγματι: *«Πρωίας γενομένης...παρέδωσαν τον Ιησού στον ηγεμόνα Πιλάτο»* (Ματθαίος 27: 1-2). Είναι φυσικά ανώφελο να προσπαθήσουμε από τους διαλόγους της ανάκρισης να βγάλουμε συγκεκριμένο συμπέρασμα για την πραγματική μορφή της κατηγορίας και την διεξαγωγή της δίκης. Σωστά ο Μάρκος παρατηρεί αόριστα πως *«οι αρχιερείς τον κατηγορούσαν για πολλά»* (Μάρκος.13: 3).

Από την ερώτηση όμως του Πιλάτου προς τον Ιησού, *«είσαι εσύ ο βασιλεύς των Ιουδαίων;»* (Ματθαίος 27: 21), μπορούμε να υποθέσουμε ότι η βασική κατηγορία εναντίον του, ήταν πράγματι σχετική με ενδεχόμενη στάση κατά της ρωμαϊκής φρουράς στην Ιερουσαλήμ. Όμως ο έπαρχος Πιλάτος, έμπειρος διοικητής, γρήγορα κατάλαβε ότι μπροστά του δεν είχε έναν άνθρωπο που ετοίμαζε ένοπλη στάση! Τίποτε από όσα μπορούσε να ελέγξει, δεν συνηγορούσε σ' αυτή την κατεύθυνση.

Ο Πιλάτος δεν άργησε να διακρίνει *«ότι από φθόνο τον είχαν παραδώσει»* (Μάρκος 13: 10). Μπροστά του είχε έναν κατασκευασμένο ένοχο, από ένα φθονερό ιερατείο, που τον ήθελε οπωσδήποτε νεκρό, για λόγους που ο Πιλάτος αδυνατούσε να υποθέσει. Προσπάθησε λοιπόν να αφήσει ελεύθερο τον συκοφαντημένο θεραπευτή, αλλά συνάντησε σφοδρότατη αντίδραση ακόμα κι από τον κατευθυνόμενο όχλο έξω από το πραιτώριο: *«Οι δε ιερείς ξεσήκωναν τα πλήθη...φωνάζοντας σταύρωσέ τον, σταύρωσέ τον»* Μάρκος 15: 11-14).

Το ιερατείο, οι μοναδικοί κατήγοροι του Ιησού, επιτέθησαν με σοβαρά σενάρια αντιρωμαϊκής συνωμοσίας: *«Τον πιάσαμε να ξεσηκώνει τον λαό μας, να τον εμποδίζει να πληρώνει φόρους στον Καίσαρα και να ισχυρίζεται πως είναι ο βασιλιάς Μεσσίας»* (Λουκάς 23: 2).

Οι κατηγορίες αν και αναληθείς, ήταν σοβαρές, αφού υπονοούσαν στάση κατά της

Ρώμης. Πουθενά όμως δεν υπήρχαν αποδείξεις ικανές, να πείσουν τον Πιλάτο, πως ο αμίλητος άνθρωπος που είχε μπροστά του ήταν ένοχος, στασιασμού κατά της Ρώμης. Ούτε καν οι δραματικές καταγγελίες του καταδότη Ιούδα, δεν είχαν στο παραμικρό επαληθευθεί. Στον λόφο της σύλληψης, ο Ιησούς ήταν άοπλος και σχεδόν μόνος, δεν αντιστάθηκε καθόλου και δεν έδωσε ούτε μια στιγμή την εικόνα κάποιου που ετοίμαζε ένοπλη στάση κατά της πόλης! Υπέθεσε λοιπόν σωστά, ότι ο άνθρωπος που στεκόταν μπροστά του, ήταν θύμα του φαρισαϊκού θεοκρατικού φθόνου!

Παραδόξως ακόμα και ο ίδιος ο Ιησούς, με την σιωπή του, διευκόλυνε την γρήγορη καταδίκη του, αφού δεν έδινε καμία υπερασπιστική απάντηση στις ερωτήσεις του Πιλάτου: *«Ουδέν απεκρίνετο...και ουκ απεκρίθη προς αυτώ ουδέν»* (Ματθαίος 27: 12-14), γι' αυτό και *«ο Πιλάτος απόρησε πολύ γι' αυτό»* (Ματθαίος 27: 14).

Ο Πιλάτος, όταν διέκρινε ότι δεν συντρέχουν λόγοι ανησυχίας για την ρωμαϊκή τάξη και ασφάλεια, δοκίμασε κατ' επανάληψη να ξεφορτωθεί την ευθύνη μιας άδικης καταδίκης. Αν εξαιρέσουμε την περίπτωση του Βαραββά, που είναι φανερά επινοημένη, (Ο Βαραββάς κατηγορείται: *«δια στάσιν [δηλαδή επανάσταση] και φόνον βεβλημένος εις φυλακήν»* [Λουκάς 23: 25]). Ουδέποτε ο Πιλάτος θα απελευθέρωνε, έναν τέτοιο αποδεδειγμένο επαναστάτη, διακινδυνεύοντας την πολιτική του φήμη) σύμφωνα με το κείμενο, ο Πιλάτος θέλοντας να ξεφορτωθεί την ευθύνη, ζήτησε απ' τους κατήγορους του ιερείς, να θανατώσουν οι ίδιοι τον Ιησού (Ιωάννης 19: 6). Αυτοί όμως αρνήθηκαν μια τέτοια εξέλιξη, επιμένοντας στην σταύρωση και όχι στον λιθοβολισμό.

Παρ' όλα αυτά, ο Πιλάτος που είχε φήμη πεισματώδους ανθρώπου, δεν έλεγε να εγκρίνει το επαναλαμβανόμενο δόλιο αίτημα της σταύρωσης... Το ιερατείο όμως, πέρασε στην τελική αντεπίθεση, αυτή του ωμού εκβιασμού. Έβαλαν λοιπόν τον κατευθυνόμενο απ' αυτούς όχλο να κραυγάζει: *«Όποιος κάνει τον εαυτό του βασιλέα (όπως κατηγορήσαν τον Ιησού ότι έκανε) είναι εχθρός του Καίσαρα. Εάν τον ελευθερώσεις δεν θα είσαι πια φίλος του Καίσαρος»* (Ιωάννης 19: 12). Αυτός ο εκβιασμός, ήταν εντελώς ξεκάθαρος. Αν τολμούσε να τον αθωώσει, η είδηση θα έφθανε απ' αυτούς στον ίδιο τον Καίσαρα, με τον ξεκάθαρο υπαινιγμό, ότι δεν υπερασπίστηκε τα συμφέροντα της Ρώμης, από έναν επίδοξο κινηματία, που ήδη έφερε θρασύτητα και δημοσίως τον τίτλο του βασιλιά των Ιουδαίων.

Ο Πιλάτος καταλάβαινε πολύ καλά τον σοβαρό εκβιασμό. ο όνομα του Πιλάτου την περίοδο εκείνη, σχετιζόταν ήδη επικίνδυνα με τον ισχυρότερο στρατιωτικό

της Ρώμης, κάποιον Αίλιο Σηιανό (Aelius Sejanus) που όμως βρέθηκε ένοχος συνωμοσίας εναντίον του αυτοκράτορα, εξορίστηκε και στην συνέχεια θανατώθηκε μαζί με πολλούς άλλους συνωμότες (535) από τον αυτοκράτορα Τιβέριο.

Η πολιτική φήμη του Πιλάτου λοιπόν, κρεμόταν ήδη από μια κλωστή και οι Φαρισαίοι φαίνεται πως το γνώριζαν αυτό καλύτερα από τον καθένα. Ο Πιλάτος δεν θα άντεχε την παραμικρή αντιρωμαϊκή αναφορά στο όνομα του. Έτσι, *«ακούσας λοιπόν ο Πιλάτος τούτον τον λόγον, έφερε έξω τον Ιησού και εκάθησε...ήτο δε Παρασκευή του Πάσχα και ώρα περίπου έκτη και λέγει προς τους Ιουδαίους. Ιδού ο βασιλεύς σας. Οι δε εκραύγαζον λέγοντες...άρων άρον σταύρωσον αυτόν, τότε λοιπόν παρέδωκε αυτόν διά να σταυρωθεί»* (Ιωάννης 19: 13-16).

Δεν είναι λοιπόν καθόλου περίεργο που ο Πιλάτος παρέδωσε αμέσως τον Ιησού στην εκτέλεση της ποινής, πράγμα που δείχνει ότι από την μεριά των Φαρισαίων, υπήρξε ιδιαίτερη απαίτηση, άμεσης εκτέλεσης του Ιησού προ της τελετής, με το προφανές πρόσχημα, ότι μόνο έτσι θα αποφευχθούν τα ενδεχομένως προσχεδιασμένα επεισόδια απ' τους οπαδούς του κινηματία Ιησού, που σκοπό τους είχαν να αιματοκυλήσουν την επικείμενη τελετή. Αυτήν την απαίτηση των ιερέων, φαίνεται να βοήθησε αποτελεσματικά ο υποκινούμενος όχλος, με την ασταμάτητα επαναλαμβανόμενη ιαχή: *«άρων, άρον (κουβαλήστε τον γρήγορα, τώρα) σταύρωσον αυτόν!»*.

Τα βασανιστήρια του Ιησού

Ο Ιησούς παραδόθηκε για σταύρωση με έκδηλη την προσωπική συμπάθεια του Πιλάτου στο πρόσωπό του. Κάτω λοιπόν απ' αυτές τις συνθήκες καταδίκης, η ρωμαϊκή φρουρά, που από κοντά παρακολουθούσε τις εξελίξεις, είναι εντελώς απίθανο να κακοποίησε με οποιονδήποτε τρόπο, τον αδίκως καταδικασμένο σε θάνατο Ιησού.

Παρ' όλα αυτά, η αφήγηση θέλοντας να δραματοποιήσει τα πάθη του Ιησού, διαπρέπει ξανά σε ολοφάνερες σκόπιμες παραποιήσεις, βάζοντας τους αμέτοχους σ' αυτή την υπόθεση Ρωμαίους στρατιώτες, να περιπαίζουν, να μαστιγώνουν και να πλέκουν και τον εντελώς φανταστικό εκείνον ακάνθινο στέφανο.

Μάλιστα η εντελώς μυθιστορηματική προέλευση των δήθεν βασανισμών του Ιησού απ' τους Ρωμαίους, γίνεται φανερή απ' το γεγονός, ότι ο Ιησούς βασανίζεται από

αυτούς, πριν από την καταδίκη του. Ο Ιησούς φοράει ήδη τον ακάνθινο στέφανο, πολύ πριν ακόμα κριθεί ένοχος και καταδικαστεί: «*Εξήλθε (ο Πιλάτος) προς τους Ιουδαίους λέγοντας. Εγώ ουδεμία αιτία (ενοχής) ευρίσκω. Έφερε δε έξω τον Ιησού φορώντας τον ακάνθινον στέφανο...*» (Ιωάννης 19: 1-5).

Πώς είναι δυνατόν οι Ρωμαίοι στρατιώτες να κακοποίησαν τον Ιησού, και να του φόρεσαν οποιονδήποτε ακάνθινο στέφανο, ενώ ο αρχηγός τους ο Πιλάτος τον θεωρούσε εντελώς αθώο, πάσχιζε αγωνιωδώς να τον αθώώσει και είχε καταλήξει μετά από φανερό εκβιασμό στην άδικη αυτή καταδικαστική απόφαση;

Το πιθανότερο λοιπόν είναι, ότι τα περί βασανισμών του Ιησού δεν αληθεύουν. Όχι μόνο γιατί τα αγκάθια δεν θα ήταν τόσο εύκολο να βρεθούν, δίπλα στο πεντακάθαρο από αγκάθια πραιτόριο, (όπως δικαιολογημένα γράφουν άλλοι ερευνητές) αλλά κυρίως, γιατί οι Ρωμαίοι στρατιώτες, δεν ήταν όχλος, αλλά στρατιώτες που εκτελούσαν μόνο εντολές. Όταν ο αρχηγός της φρουράς, ο Πιλάτος, έκρινε κατά επανάληψη αθώο τον Ιησού, τότε ολόκληρη η φρουρά γνώριζε ήδη, ότι ο Ιησούς ήταν θύμα φαρισαϊκής σκευωρίας. Συνεπώς όχι μόνο καμιά εντολή βασανισμών δεν θα μπορούσε να υπάρξει, αλλά ούτε και οποιοδήποτε άλλο προσωπικό κίνητρο ήταν δυνατόν να έχουν οι Ρωμαίοι στρατιώτες, για να κακοποιήσουν κάποιον, που ποτέ δεν στράφηκε εναντίον τους και ο ίδιος ο αρχηγός τους, τον έκρινε απολύτως αθώο. Απεναντίας, είχαν κάθε λόγο να φερθούν με συμπάθεια, στον εμφανώς αδίκως καταδικασθέντα Ιησού.

Σε κάθε περίπτωση, το μαστίγωμα δεν θα μπορούσε να είναι εξοντωτικό, καθώς η έκθεση του κατάδικου σε κοινή θέα, προς μακροχρόνιο παραδειγματισμό, σωφρονισμό και εκφοβισμό ήταν η βασική αιτία επιλογής της σταύρωσης. Η σταυρική τιμωρία δεν έχει στόχο την άμεση τιμωρία του καταδικασμένου (δηλαδή τον απλό θάνατο του εγκληματία) αλλά τον μακροχρόνιο βασανισμό του, προς παραδειγματισμό και εκφοβισμό των υπολοίπων.

«Ωρα έκτη έως ενάτη»

Οι περισσότεροι πιστοί, νομίζουν επίσης ότι η σταύρωση του Ιησού κράτησε ατελείωτες ώρες ίσως και μέρες! Αγνοούν ότι η συγκεκριμένη σταύρωση είναι η συντομότερη όλων των εποχών, με τον Ιησού να σημειώνει το σκανδαλώδες ρεκόρ σύντομης παραμονής στον σταυρό!

Αν τα εκατομμύρια των πιστών δεν ζούσαν σε καθεστώς απόλυτης κατήχησης, θα καταλάβαιναν αμέσως, ότι αυτή η προκλητική (το πολύ δίωρη) παραμονή του

Ιησού στον σταυρό, από μόνη της στοιχειοθετεί την πλέον αντικειμενική αφορμή σφοδρής αμφισβήτησης κάθε αυθεντικότητας της συγκεκριμένης «ανάστασης». Μάλιστα οι υποψίες εκτινάσσονται κυριολεκτικά στα ύψη, αν στην όλη εικόνα προσθέσουμε την απολύτως ύποπτη χρήση αναισθητικού (ναρκωτικού-καρωτικού) «όξους», που κατά την σαφή ομολογία της αφήγησης, (Ιωάννης 19: 30) προηγείται ακριβώς πριν από τον ολοφάνερα εικονικό θάνατο του Ιησού.

Κατά τον ευαγγελιστή Ιωάννη λοιπόν (που ήταν και ο μόνος «αυτόπτης» μάρτυρας) απ' την εξαγγελία της σταυρικής απόφασης του Πιλάτου (στο Πραιτώριο), μέχρι τον θάνατο του Ιησού στο σταυρό, μεσολαβούν μόνο τρεις ώρες. Απ' το τρίωρο αυτό πρέπει να αφαιρέσετε τον χρόνο της όποιας κακοποίησής του, τον χρόνο που φορτωμένος τον σταυρό περπάτησε μέχρι τον Γολγοθά, καθώς και τις προετοιμασίες της σταύρωσης. Μετά απ' αυτά...μένει σε σας να αποφασίσετε πόσος είναι ο υπολειπόμενος χρόνος παραμονής του Ιησού επί του σταυρού.

Για τον χρόνο που ελήφθη η απόφαση της εκτέλεσής του διαβάζουμε: *«Ήταν δε Παρασκευή του Πάσχα και η ώρα περίπου έκτη. Λέγει δε ο Πιλάτος στους Ιουδαίους: Να ο βασιλιάς σας. Τότε εκείνοι άρχισαν να φωνάζουν: Άρον άρον σταύρωσον αυτόν... Τότε ο Πιλάτος παρέδωσε τον Ιησού να σταυρωθεί»* (Ιωάννης 19: 14-16).

Για το χρόνο θανάτου πάνω στον σταυρό, διαβάζουμε ότι: *«Περί δε την ενάτην ώραν ανεβόησεν ο Ιησούς λέγων: Ηλί, ηλί λαμά σαβαχθανί (Θεέ μου, Θεέ μου, γιατί με εγκατέλειψες;). Τινές δε των εκεί εστηκότων (παρισταμένων) έλεγον, τον Ηλία φωνάζει και ευθέως τις (κάποιος) εξ αυτών, λαβών τον σπόγγον και γεμίσας αυτόν (όξος) περιθέσας (τον σπόγγον) εις κάλαμον επότιζεν αυτόν. Ο δε Ιησούς... (δηλαδή αμέσως μετά το πότισμα του σπόγγου και περί την ενάτην ώραν,) άφηκε το πνεύμα»* (Ματθαίος 27: 45-50).

Ο Μάρκος (15: 33-37) επαναλαμβάνει αυτολεξεί τα ίδια ακριβώς. Ο δε Λουκάς (23: 44-46) επιβεβαιώνει την ενάτη ώρα ως την στιγμή του θανάτου του Ιησού.

Κατά την ομόφωνη λοιπόν γνώμη των τριών πρώτων ευαγγελιστών, (ο Ιωάννης δεν αναφέρει καθόλου ώρα «θανάτου») ο Ιησούς παρέδωσε το πνεύμα στον «Πατέρα» του «περί ώρας ενάτης» (Ματθαίος 27: 45, Μάρκος 15: 34, Λουκάς 23: 44). Όμως, πριν από τρεις μόνο ώρες, δηλαδή «περί ώρας έκτης» (Ιωάννης 19: 14-16), ο Ιησούς βρισκόταν ακόμα στο πραιτώριο του Πιλάτου και μέχρι την

σταύρωση του (πάντα κατά την αφήγηση), μεσολάβησαν ακόμα τα εξής χρονοβόρα γεγονότα: Οι Ιουδαίοι επέβαλαν με την οχλαγωγία τους την καταδικαστική απόφαση. Ο Πιλάτος τον παράδωσε στην φρουρά. Οι φρουροί (κατά την αφήγηση) τον περιέπαιξαν φορώντας του χλαμύδα και τον προσκυνούσαν περιπαικτικά. Στην συνέχεια τον έντυσαν ξανά με τα δικά του ρούχα, του φόρτωσαν τον σταυρό και τον οδήγησαν εκτός πόλεως στον δρόμο προς τον Γολγοθά.

Σταύρωση...με οδική βοήθεια

Το ότι ο Ιησούς δεν ήταν τόσο εξαντλημένος ή ετοιμοθάνατος από βαρύτατες κακώσεις που του προκάλεσε το μαστίγωμα (φραγγέλωμα), γίνεται φανερό απ' το γεγονός ότι μπορεί και σηκώνει μόνος του το βάρος του σταυρού (18 έως 30 κιλά) στο μεγαλύτερο μέρος των περίπου 500 έως 600 μέτρων που διανύει. Βέβαια, καθ' οδόν συμβαίνει κάτι αναπάντεχο: Ο Ιησούς (ο τέλειος άνθρωπος) και όχι οι δυο αμαρτωλοί συνοδοιπόροι του (που λογικά, επίσης μαστιγώθηκαν), σταμάτησε κουρασμένος και τον σταυρό ανέλαβε κάποιος Σίμων Κυρηναίος.

Τι παράξενη εξέλιξη! Ο άνθρωπος που ήρθε να σώσει ολόκληρη την ανθρωπότητα, πρώτα τρεις φορές αρνείται μετά δακρύων την αποστολή του (στον κήπο της Γεσθημανής) και τώρα καταδέχεται ένας άλλος να του κουβαλήσει το φορτίο...

Και σαν μην φτάνει μόνο αυτό, ενώ ο Σίμων ο Κυρηναίος κουβαλάει τον σταυρό του, ο Ιησούς όχι μόνο δεν χρειάζεται κάποια περίθαλψη, αλλά στήνει «πηγαδάκι» με γυναίκες: *«Εκεί ο Ιησούς κοντοστάθηκε ξανά και μίλησε με κάποιες γυναίκες, λέγοντας πως έπρεπε να κλαίνε για τα δικά τους παιδιά και όχι για τον ίδιο»* (Λουκάς 23: 28).

Το πρώτο πράγμα που συμβαίνει στον Γολγοθά, στον τόπο της σταύρωσης, είναι ότι οι Ρωμαίοι επιχειρούν να δώσουν στον Ιησού να πει, ένα χαλαρωτικό οίνο πριν τον σταυρώσουν: *«Και φέρουσιν αυτόν επί τον Γολγοθάν και έδιδον εις αυτόν να πει οίνον μεμιγμένον με σμύρνα ("εσμυρνισμένον οίνον") αλλ' εκείνος δεν έλαβε και (μετά απ' αυτό) εσταύρωσαν αυτόν»* (Μάρκος 15: 23).

Καρφώθηκε ή δέθηκε επί ξύλου ο Ιησούς;

Σύμφωνα με τον Σουηδό ακαδημαϊκό, ευαγγελιστή ιερέα και μελετητή της Καινής Διαθήκης, Γκούναρ Σάμιουελσον, οι Γραφές δεν λένε πως ο Ιησούς σταυρώθηκε. Στην πραγματικότητα, υποστηρίζει, το αρχικό κείμενο στα ελληνικά αποκαλύπτει μόνο πως ο Ιησούς κουβάλησε *«κάποιο μηχανήμα βασανιστηρίων ή εκτελεστικό*

όργανο» σε έναν λόφο πάνω στο οποίο «κρεμάστηκε» και πέθανε.

Ο Σάμιουελσον, βασίζει τον ισχυρισμό του στην μελέτη αρχαίων κειμένων 900 ετών στις αρχικές γλώσσες τους -εβραϊκά, λατινικά και ελληνικά, την γλώσσα της Καινής Διαθήκης. Για 3 χρόνια μελετούσε 12 ώρες την ημέρα, λέει, και ανακάλυψε πως η κρίσιμη λέξη που συνήθως μεταφράζεται σαν “σταυρώνω” δεν σημαίνει απαραίτητα αυτό.

«Παραδόθηκε για να σταυρωθεί» λέει ο Σάμιουελσον για τον Ιησού, χρησιμοποιώντας τα ελληνικά της Βίβλου σαν επιχείρημα. Την εποχή που οι απόστολοι Ματθαίος, Μάρκος, Λουκάς και Ιωάννης έγραφαν τα ευαγγέλια τους, αυτή η λέξη είχε την έννοια «κρεμάω», υποστηρίζει ο θεολόγος. *«Αυτή η λέξη χρησιμοποιείται υπό μια ευρύτερη έννοια από τη “σταύρωση”... Αναφέρεται στον απαγχονισμό, στο δέσιμο των κλημάτων σε έναν αμπελώνα και σε διάφορους άλλους τρόπους κρεμάσματος...».*

Ο Μιχάλης Καλόπουλος σημειώνει πως, η λέξη «σταυρός» είναι αρχαιότατη, την αναφέρει (σταυροίσιν) ακόμα και ο Όμηρος στην Ιλιάδα (24.453).

Ο Ηρόδοτος δείχνει ότι πρόκειται για παλούκι: *«Την δε κεφαλήν (του νεκρού) ανασταυρούσι»* (Herodotus 4.103.6). Δηλαδή παλούκωναν τα κεφάλια των ηττώμενων στρατιωτών.

Οι Εγκυκλοπαίδειες αναφέρουν:

«Σταυρός: όρθιος πάσσαλος παλούκι» (Ελευθερουδάκης).

«Η λέξη σταυρός με αρχική σημασία “μακρύ ξύλο, στημένο όρθιο, παλούκι, πάσσαλος”» (ΠΑΠΥΡΟΣ-LAROUS-BRITANNIKA).

«Σταυροί λέγονται τα ορθά και απωξυμμένα (μυτερά) ξύλα» (Μέγα ετυμολογικό 125.30).

Η λέξη αυτή όμως, όπως σωστά επισημαίνει ο Σάμιουελσον, επιβεβαιώνοντας τις σχετικές υποψίες μας, παραπέμπει περισσότερο σε δέσιμο του θύματος (πάνω σε έναν όρθιο πάσαλο) παρά στο κάρφωμα του πάνω σ' αυτόν. Αυτός είναι άλλωστε και ο λόγος που τρεις ευαγγελιστές δεν κάνουν λόγο καθόλου για ανάλογα σημάδια και πληγές στα χεριά του Ιησού. Το πιθανότερο λοιπόν είναι ότι ο Ιησούς της βιβλικής αφήγησης, δέθηκε σε έναν πάσσαλο ή κρεμάστηκε όπως οι παρακείμενοι κακούργοι, (Λουκάς 23: 39 και Πράξεις 5: 30) με αντιστήριγμα στα πόδια ή ανάμεσα στα σκέλη.

Από τι πέθανε ο Ιησούς;

Ο Ιησούς των κειμένων, ήταν ένας τριαντατριάχρονος άνδρας, δηλαδή στην ακμή της δύναμής του. Μάλιστα κατά την θεολογία, ήταν ένας τέλειος άνδρας, χωρίς την φθοροποιό αμαρτία του Αδάμ. Άρα ήταν ασφαλώς και ανθεκτικότερος από κάθε άλλον άνθρωπο επί γης. Από ποια αιτία λοιπόν πέθανε, σε λιγότερο από δύο ώρες, ένας τέτοιας ασυνήθιστης αντοχής τριαντατριάχρονος άνδρας, απλά δεμένος στον σταυρό;

Ούτε πείνα, ούτε δίψα, ούτε οποιαδήποτε αναπνευστική δυσκολία, σκοτώνουν έναν νέο άνθρωπο, στον ελάχιστο αυτό χρόνο των δύο ωρών. Το περίφημο πνευμονικό οίδημα (υγρό στους πνεύμονες) λόγω παρατεταμένης δυσκολίας στην αναπνοή του σταυρωμένου, που αναγκάσθηκαν να ανακαλύψουν σαν αιτία θανάτου, οι προβληματισμένοι πιστοί, όχι μόνο δεν επιβεβαιώνεται από σχετικά πειράματα, αλλά ακόμα κι αν το δεχθούμε ως αιτία θανάτου, δεν έχει καμία πιθανότητα να εμφανιστεί στον ελάχιστο αυτό χρόνο της δίωρης ταλαιπωρίας του Ιησού πάνω στον σταυρό.

Ακόμα κι αυτοί, που δεν μπορούν να δεχθούν ότι στην περίπτωση του Ιησού δεν χρησιμοποιήθηκαν καρφιά στα χέρια και στα πόδια, θα πρέπει να μάθουν, ότι ακόμα και αν δεχθούμε τα τραύματα αυτά στα πόδια και τα χέρια, το σκηνικό στην περίπτωση του Ιησού δεν αλλάζει διόλου. Παρόμοια τραύματα, δεν είναι θανατηφόρα, δεν δημιουργούν ακατάσχετη αιμορραγία και φυσικά σε δύο μόνο ώρες, δεν μολύνονται σε θανατηφόρο βαθμό.

Ο γνωστός καθηγητής θεολογίας Μπαλάνος έγραψε: «*Η αιμορραγία των άκρων εκ της προσηλώσεως (από το κάρφωμα) έπαυε ταχέως και δεν ήτο θανατηφόρος. Τον θάνατο επέφεραν η (πολυήμερη) παρά φύση στάση του σώματος, εκ της οποίας προήρχετο μεγάλη αταξία στην κυκλοφορία του αίματος...*» (“Η μεγάλη εβδομάς και το Πάσχα”, σελ. 25-26).

Το παρακάτω απόσπασμα εφημερίδος, μας δίνει την αντικειμενική αίσθηση του πράγματος, από μια πραγματική εμπειρία σταύρωσης: «*Ένα εκπληκτικό κατόρθωμα επέτυχαν δύο νεαροί Γάλλοι, εγκατεστημένοι στο Μόντρεαλ. Ο Πάτρικ Μπενισού και η γυναίκα του Μαρίτα, ιδρυτές σχολής γιόγκα, έμειναν σταυρωμένοι, ενώπιον εκατοντάδων θεατών, θέλοντας να αποδείξουν ότι η πλήρης αυτοκυριαρχία μπορεί να κατανικήσει τον πόνο... Ο Πάτρικ κάρφωσε μόνος του τα πόδια και το ένα του χέρι! Τέλος κάποιος ανέλαβε να χτυπήσει και το τελευταίο καρφί στο δεξί του χέρι! Στην θέση αυτή (του σταυρωμένου) έμειναν ακίνητοι και σχεδόν μειδιώντας η Μαρίτα 22 ώρες ο δε Πάτρικ (32 ετών) 30 ώρες» («ΒΗΜΑ»*

21 Σεπτεμβρίου 1967 - Μόντρεαλ 21. Από το Βιβλίο του Ιάσονα Ευαγγέλου "Το θρησκευτικό φαινόμενο" σελ. 75.).

Η παραπάνω περίπτωση, δίνει την σωστή χρονική διάσταση στο ζήτημα, δείχνοντας περίτρανα ότι η σταύρωση ήταν ειδικά επιλεγμένη για να σκοτώνει τα θύματά της αργά και βασανιστικά. Όμως η ίδια η αφήγηση της Καινής Διαθήκης, επιμένει να μας δείχνει ξεκάθαρα, ότι ο χρόνος παραμονής του Ιησού στον σταυρό, ήταν εξωφρενικά μικρός.

Ναι, στην διασημότερη θανατηφόρο σταύρωση της ανθρωπότητας, απουσιάζει εντελώς, ο αναγκαίος χρόνος για μια σταδιακή σωματική εξάντληση μέχρι θανάτου. Αντιθέτως ο Ιησούς μέχρι την τελευταία στιγμή, παρέμεινε ακμαίος και διέθετε στεντόρεια φωνή, που μόνο προθανάτια κατατονία δεν δηλώνει: «Ανεβόησεν ο Ιησούς φωνή μεγάλη λέγων Ηλί, ηλί...» (Ματθαίος 27: 46). Μάλιστα, όπως είπαμε, με πλήρη διαύγεια πνεύματος, συνομιλούσε μέχρι την τελευταία στιγμή, τόσο με τους εκατέρωθέν του σταυρωμένους ληστές, υποσχόμενος παραδείσους, όσο και με τους συγγενείς του, τακτοποιώντας οικογενειακές του υποθέσεις.

Από τι πέθανε λοιπόν ο Ιησούς πάνω στον σταυρό; Στο δίωρο αυτό της σταύρωσής του, ο Ιησούς δεν παρουσίασε απολύτως κανένα σύμπτωμα προθανάτιας εξάντλησης. Όμως, όπως ξεκάθαρα ομολογείται...μόλις ο Ιησούς φώναξε τον «Ηλία» ή οποιοδήποτε άλλο σύνθημα στα χαλδαιϊκά και κάποιος εκ των ημετέρων, έτρεξε, του έβαλε με το καλάμι τον σπόγγο στο στόμα...ο Ιησούς πάραυτα παρέδωσε το πνεύμα.

Ο λογισμός του Ιησού

«Εις των στρατιωτών εκέντησε (ένυξε) με λόγχην την πλευράν αυτού, και ευθύς εξήλθεν αίμα και ύδωρ» (Ιωάννης 19: 34).

Τελικά μήπως ο Ιησούς πέθανε από λογχισμό (νύξη) επί του σταυρού;

Η ιδέα μπορεί να είναι εντελώς δελεαστική, αλλά δεν θα έπρεπε καθόλου να αποτελεί μέρος της απάντησης, μια και ο οποιοσδήποτε λογχισμός, αποτελεί μεταθανάτιο τραυματισμό. Ο Ιησούς πρώτα εκπνέει, και άγνωστο πόσο μετά λογχίζεται στην πλευρά. Είναι αυτονόητο πως κάθε συνετή ιατροδικαστική έρευνα, δεν θα μπορούσε να συμπεριλάβει τον λογχισμό σε ένα πτώμα ως αφορμή θανάτου. Μάλιστα αν οι ίδιοι πιστοί δεχθούν ότι το «τετέλεσται» δεν σημαίνει κατ' ανάγκη και τον πραγματικό θάνατο του Ιησού...τότε μόνοι τους ανοίγουν

επίσημα τον ασκό των υποθέσεων της κωματώδους κατάστασης του Ιησού από το καρωτικό όξος που ήπιε πριν αναφωνήσει «τετέλεσται». Συνεπώς κάθε απόπειρα να συνδεθεί ο θάνατος του Ιησού με τον λογχισμό αυτόν, παραβιάζει την ίδια την αφήγηση μια και ο λογχισμός αυτός έρχεται πολύ μετά το «τετέλεσται» του Ιησού.

Τι θα πούμε όμως για τον λογχισμό αυτόν, αν η υπόθεση της κωματώδους κατάστασης του Ιησού μετά το καρωτικό όξος αληθεύει; Δεν θα μπορούσε να ήταν αυτό ένα χτύπημα οριστικά θανατηφόρο; Απαριθμήστε τα προβλήματα και τις ενστάσεις που προκύπτουν από μια τέτοια παραδοχή:

Πρέπει να σημειώσουμε ότι το χτύπημα της λόγχης, δεν το αναφέρει παρά μόνο ο Ιωάννης. Οι υπόλοιποι ευαγγελιστές, ενώ αναφέρουν τον (Εβραίο-ρωμαίο!) εκατόνταρχο Λογγίνο (στα Ευαγγέλια δεν αναφέρεται με το όνομά του, αλλά με το αξίωμά του [κεντυρίων, ή εκατόνταρχος]), δεν αναφέρουν τίποτε για τον λογχισμό του νεκρού Ιησού. Είναι δυνατόν οι ίδιοι του οι μαθητές-βιογράφοι του που με πάθος θέλουν να αναδείξουν κάθε λεπτομέρεια του μαρτυρίου του, να μην αναφέρουν την τόσο ενδιαφέρουσα αυτή κακοποίηση του δασκάλου τους; Άρα η υπόθεση του εμβόλιμου μεταθανάτιου τραυματισμού, δεν φαίνεται και τόσο μετέωρη. Ο Ιησούς ουδέποτε τραυματίστηκε σοβαρά στον σταυρό από σφοδρό διαπεραστικό λογχισμό.

Ο βαθιά ναρκωμένος Ιησούς με το μείγμα των προσεκτικά διαλεγμένων καρωτικών που ήπιε, μπορούσε να δεχθεί, κάψιμο, κόψιμο, έως και τρύπημα κρανίου, χωρίς να δείξει την παραμικρή αντίδραση για τις επόμενες τρεις έως και τέσσερις ώρες. Έτσι στην περίπτωσή του ένα δυνατό «κέντημα» στα πλευρά, δεν θα προκαλούσε κανενός είδους αντίδρασης. Για έναν απλό στρατιώτη, αυτή η παντελής έλλειψη αντίδρασης, ενός από ώρα ακίνητου εσταυρωμένου, ήταν και η καλύτερη απόδειξη ότι ο εσταυρωμένος αυτός είχε πράγματι αποβιώσει.

Ένας τραυματισμός στα πλευρά ενός νεκρού ανθρώπου και μάλιστα αδικο-σταυρωμένου, θα ήταν μάλλον αναίτιος. Αν παρ' όλα αυτά, κάποιος στρατιώτης ήθελε να απαλλαγεί από υποψίες επιβίωσης του θύματος, δεν θα λόγχιζε ήπια (δεν θα κέντιζε) στα πλευρά, αλλά θα έδινε την χαριστική βολή, σε καίριο σημείο δηλαδή κατ' ευθείαν στην καρδιά.

Το πιθανότερο είναι λοιπόν, ότι οι συντάκτες του συγκεκριμένου ευαγγελίου που φέρει το όνομα Ιωάννης, απλά δανείζονται στοιχεία από την εικόνα αυθεντικού σταυρικού θανάτου (μετά από πολυήμερη αναπνευστική ταλαιπωρία) και γι' αυτό

τοποθετούν το νερό (πνευμονικό υγρό) και αίμα στα πλευρά του Ιησού, ώστε να κάνουν και την απίστευτα σύντομη (δίωρη) σταύρωση του Ιησού, να φαίνεται όσο γίνεται πιο αληθινή.

Μάλιστα αν θυμηθούμε ότι οι νεκροί δεν αιμορραγούν, αφού η σταματημένη καρδιά τους δεν κυκλοφορεί το αίμα, μπορούμε να υποθέσουμε, ότι αν ο Ιησούς είχε την ατυχία, να δεχθεί ένα οποιουδήποτε βάθους τραυματισμό στα πλευρά του, αυτό θα ήταν απολύτως καταστροφικό για την επιδιωκόμενη ανάστασή του, διότι ο υπνωτισμένος και όχι νεκρός Ιησούς, θα παρουσίαζε ακατάσχετη αιμορραγία και αυτό θα μαρτυρούσε στον ίδιο τον φρουρό, καλύτερα από οποιαδήποτε άλλη απόδειξη, ότι ο Ιησούς φαινόταν, αλλά δεν ήταν καθόλου νεκρός. Η επόμενη κίνηση των φρουρών, την συγκεκριμένη μέρα, θα ήταν ο άμεσος και θανατηφόρος ανασκολοπισμός του Ιησού, πράγμα που ποτέ δεν συνέβη. Στα πλευρά του Ιησού λοιπόν δεν υπήρξε ούτε τραύμα, ούτε ακατάσχετη αιμορραγία.

Στην κατεύθυνση της υστερότερης επινόησης του περιστατικού, συνηγορεί έντονα και το γεγονός, ότι μόνο στο ίδιο αυτό ευαγγέλιο του Ιωάννη, βρίσκουμε και την επιβεβαίωση αυτού του τραυματισμού στο περιστατικό του άπιστου Θωμά. Ο αναστημένος πλέον Θεός, επιδεικνύει ανεξήγητη ανοχή στον μαθητή του Θωμά (που μετά από δύο ολόκληρα χρόνια θαυμάτων κοντά στον Ιησού, εξακολουθεί να μην πιστεύει), λέγοντάς του: «*Φέρε το χέρι σου και βάλε στο πλευρό μου*» (Ιωάννης 20: 27).

Την επίδειξη της τραυματισμένης πλευράς του Ιησού, αγνοεί ακόμα και η σχετική αναφορά του Λούκα, όπου ο αναστημένος Ιησούς, περιέργως προσπαθεί να πείσει τους μαθητές του ότι είναι ο δάσκαλός τους λέγοντας: «*Δείτε τα χέρια και τα πόδια μου για να πεισθείτε ότι εγώ είμαι*» (Λουκάς 24: 39). Και πάλι όμως δεν αναφέρεται καθόλου, στο σημαντικότερο (και κατά πολλούς θανατηφόρο) τραύμα του στα πλευρά!

Η σύμπτωση δεν είναι τυχαία. Μόνο ο «Ιωάννης» που επινόησε τον λογισμό, πρόσθεσε στο ευαγγέλιό του και την επίδειξη του τραύματός του στον Θωμά, αφού για το σημαντικότερο αυτόν τραυματισμό του Ιησού, δεν αναφέρει το παραμικρό, κανέναν απ' τους τρεις υπόλοιπους ευαγγελιστές!

Στον Λουκά μάλιστα διαβάζουμε: «*Έστεκαν δε πάντες οι γνωστοί αυτού μακρόθεν*» (Λουκάς 23: 49). Είναι λοιπόν δυνατόν, ο ήρωας της ανάστασης, να

κακοποιήθηκε μπροστά σε τόσους συγγενείς και φίλους, με εμπηγμό ξίφους σε ένα απ' τα πλευρά του και την αξία αυτής της λεπτομέρειας, ακόμα και σαν εξαιρετικό ενισχυτικό της αυθεντικής ανάστασής του, να την παραβλέπουν τρεις από τους τέσσερις βιογράφους του;

Τι ήταν το «καρωτικό όξος», με το οποίο έβρεξαν τα χείλη του Ιησού;

Στην περιοχή της Ιουδαίας ήταν πασίγνωστο ένα φυτό, το λεγόμενο «*Paraver somniferum*» ή αλλιώς το γνωστό μας όπιο. Κεντρική ουσία του φυτού είναι η μορφίνη, η οποία χρησιμοποιείτο από τους ιατρούς θεραπευτές πριν από τις επεμβάσεις στους ασθενείς τους από την προ Χριστού εποχή. Οι ιδιότητες του φυτού σαν παυσίπονο και ναρκωτικό ήταν γνωστές.

Πρέπει να σημειώσουμε λοιπόν, ότι στα κείμενα ξεκάθαρα ορίζεται, ότι το όξος (οίνος) ανακατεμένο με σμύρνα ή χολή, το οποίο αρνήθηκε ο Ιησούς να λάβει, εδόθη στον Ιησού απ' τους Ρωμαίους, μόλις αυτός έφτασε στον τόπο της εκτέλεσης και ακριβώς λίγο πριν από την σταύρωσή του.

Επρόκειτο για ένα ποτό προσωρινού κατευνασμού των αντιδράσεων των θυμάτων της σταύρωσης. Το συμπέρασμα αυτό το δέχονται οι πλέον αρμόδιοι ερμηνευτές της Καινής Διαθήκης, όπως ο Ι. Καραβιδόπουλος (έδρα Καινής Διαθήκης Α.Π.Θ.) ο οποίος γράφει: «*Ο εσμυρνισμένος οίνος που προσφέρεται στον Ιησού, επέχει θέση αναισθητικού, το οποίο προσφερόταν συνήθως για να διευκολύνεται η εκτέλεση της σταύρωσης και να μην ανθίσταται ο εσταυρωμένος*» («*Το κατά Μάρκον ευαγγέλιο*» σελ. 490. Εκδ. Πουρνάρα).

Η εγκεκριμένη (απ' την ιερά σύνοδο) μετάφραση Β. Βέλλα το ξεκαθαρίζει αυτό καλύτερα απ' οποιονδήποτε άλλον γράφοντας: «*Τον έφεραν στον Γολγοθά, που στα ελληνικά σημαίνει "τόπος κρανίου", (και εκεί) του έδωσαν να πιει κρασί ανακατεμένο με αναισθητικό, ο Ιησούς όμως δεν το δέχθηκε. Τότε (δηλαδή μετά απ' αυτό) τον σταύρωσαν...*» (Β.Β. Μάρκος 15: 23).

Ήταν λοιπόν προφανώς καθιερωμένο απ' τους Ρωμαίους, την ώρα της σταύρωσης, να δίνουν στους κατάδικους μαζί με κρασί, κάποιο ελαφρό αναισθητικό, ώστε να διευκολύνονται κυρίως οι ίδιοι οι σταυρωτές στα δύσκολα καθήκοντά τους, κάτι όμως που έκανε και για τα θύματά τους υποφερτή την τελική διαδικασία της σταύρωσής τους!

Επίσης ήταν γνωστό ότι σε συνδυασμό με άλλη ουσία, προφανώς με μανδραγόρα, έχει σαν αποτέλεσμα την άμεση λιποθυμία και την πτώση των παλμών της

καρδιάς για ένα μικρό χρονικό διάστημα, σε ελάχιστο επίπεδο χωρίς να την εξασθενεί, αλλά τουναντίον να την ενισχύει. Εκτός από όλα αυτά μειώνεται η αναπνοή στο ελάχιστο και το σώμα χαλαρώνει πλήρως. Καταλαβαίνετε λοιπόν, γιατί μετά το «τετέλεσθαι» τον κεντάει ο Λογγίνος; Το τέλειο πιστοποιητικό θανάτου ενός ζωντανού ανθρώπου, ο οποίος είναι απλά και μόνο τραυματισμένος ναρκωμένος και αναίσθητος.

Ποιοι έδωσαν το όξος στον Ιησού;

Την πρώτη φορά, που του έδωσαν το όξος οι Ρωμαίοι, ο Ιησούς το αρνήθηκε. Την δεύτερη φορά όμως που του προσφέρεται και πάλι το όξος, δεν έχει αντιστάσεις ή αντιρρήσεις. Γιατί όμως;

Ο Ιησούς (κατά την αφήγηση) βρίσκεται ήδη σταυρωμένος ελάχιστα λεπτά πριν από τον «θάνατό» του. Παρ' όλα αυτά, συνομιλεί με πλήρη διαύγεια με τον Ιωάννη και την μητέρα του, που βρίσκονται «παρά τω σταυρώ», δηλαδή ακριβώς δίπλα του, στη βάση του σταυρού. Ο Ιησούς απευθυνόμενος σ' αυτούς με πλήρεις τις αισθήσεις του, αναθέτει στον μαθητή του Ιωάννη την προστασία της Μητέρας του Μαρίας. Ακριβώς όμως στην προέκταση της ίδιας αυτής συζήτησης, ο Ιησούς λέει «διψώ», απευθυνόμενος φυσικά σ' αυτούς που βρίσκονται «παρά τω σταυρώ».

Ο Ιωάννης και οι τρεις Μαρίες, τοποθετούν (αγκυλώνουν) το κατάλληλο σφουγγάρι πάνω σε ένα ματσάκι από φρύγανα ρίγανης χωμένο μπροστά στο κούφιο καλάμι (Ιωάννης 19: 29) ή απλά κατ' ευθείαν σε κατάλληλα σχισμένο καλάμι (Μάρκος 15: 35) που κάποιος φρόντισε να έχει μαζί του, δίνοντας στον Ιησού, που μόλις προηγουμένως συνομιλούσε μαζί τους, μια γουλιά απ' το δικό τους αυτή τη φορά "όξος".

Στην σκέψη ότι οι δικοί του άνθρωποι και όχι οι Ρωμαίοι στρατιώτες, είναι αυτοί που έδωσαν την δεύτερη αυτή φορά, το τελικό «όξος» στον Ιησού, μας οδηγούν τα ίδια τα κείμενα. Εντούτοις, όλες οι θεολογικές ερμηνείες, σπεύδουν, συχνά παραποιώντας αδίστακτα τα κείμενα, να βοηθήσουν την αντίθετη άποψη. Παράδειγμα η εγκεκριμένη απ' την ιερά σύνοδο μετάφραση της Αγίας Γραφής Β. Βέλλα (Β.Β.) γράφει παντελώς αυθαίρετα: «Λέγει (ο Ιησούς) διψώ... (τότε) οι στρατιώτες (η λέξη στρατιώτες δεν υπάρχει στο κείμενο!) βούτηξαν ένα σφουγγάρι στο ξύδι, το στήριξαν στην άκρη ενός κλαδιού ύσσωπου (ο ύσσωπος είναι θάμνος ρίγανης και δεν μπορεί να έχει κλαδιά!) και το έφεραν στο στόμα του Ιησού» (Β.Β. Ιωάννης 19: 29). Βλέπουμε ότι οι προχειρότητες, οι παραποιήσεις και οι προσθαφαιρέσεις λέξεων, συνεχίζονται αμείωτες μέχρι σήμερα, αλλοιώνοντας

με περισσή αυθάδεια τα κείμενα ώστε αυτά να βοηθούν τις αυθαίρετες θεολογικές ερμηνείες.

Όμως οι Ρωμαίοι στρατιώτες δεν είχαν κανέναν λόγο να περιπαίξουν τον Ιησού επί του σταυρού, δίνοντας του ξύδι, όπως κατά παρέκκλιση όλων των άλλων ευαγγελιστών θέλει ο (γιατρός) Λουκάς, (23: 37). Μάλιστα, αν ο Λουκάς ήταν πράγματι γιατρός, τότε είναι αυτός που είχε κάθε λόγο να διαστρέψει αυτήν ακριβώς την λεπτομέρεια, καταλαβαίνοντας περισσότερο απ' όλους τους άλλους, τον πραγματικό ρόλο του τελικού «όξους». Διότι, ακόμα κι αν θελήσουμε να δεχθούμε ότι οι Ρωμαίοι περιπαίζοντας τον Ιησού του έδωσαν αυτοί το όξος, παραμένει ακατανόητο το γιατί τελικά ο Ιησούς το ήπια.

Όμως είναι ηλίου φαεινότερο, ότι το αίτημα του Ιησού, διψώ, ήταν αδύνατον να απευθύνεται προς τους Ρωμαίους σταυρωτές του. Ο εσταυρωμένος, δεν μπορούσε έτσι απλά να παραγγέλνει τις ανάγκες του στους παρευρισκόμενους στρατιώτες και να περιμένει ότι αυτοί θα του τις εκπληρώσουν! Ο κρανίου τόπος, δεν ήταν...αναψυκτήριο, αλλά τόπος μαρτυρικού θανάτου. Ο καταδικασμένος σε σταυρικό θάνατο, έπρεπε να πεθάνει ακριβώς από κακουχίες, πείνα και κυρίως δίψα. Το τελευταίο πράγμα λοιπόν που θα περίμενε ένας σταυρωμένος, είναι να ζητήσει και να του δώσουν νερό οι σταυρωτές του.

Φυσικά τέτοιο δικαίωμα προσφοράς τροφής, νερού ή οποιασδήποτε άλλης διευκόλυνσης, αυτονόητα δεν το είχαν ούτε και οι δικοί του άνθρωποι. Κλεφτά όμως, δωροδοκώντας ή και αποσπώντας σύντομα την προσοχή των φρουρών, δύο τρεις δικαιωματικά παραστεκόμενοι συγγενείς, έχοντας έτοιμο το κατάλληλο καλαμένιο εργαλείο, μπορούσαν να του προσφέρουν στα γρήγορα, μια γουλιά νερού ή...«όξους»...

Αυτό ακριβώς έκανε προφανώς η ομάδα του Ιωάννη με τις τρεις Μαρίες, ή και κάποιος απ' τους υπόλοιπους παρευρισκόμενους ημέτερους. Την κατάλληλη στιγμή όταν «ο Ιησούς είδε πως όλα είχαν φτάσει στο (προ)καθορισμένο τέλος τους είπε: Διψώ...». Τότε με τον προαναφερόμενο τρόπο, αντί να του προσφέρουν μια γουλιά ανακουφιστικό νερό... αυτοί του προσφέρουν την αναγκαία για την καρωτική (Κάρωση: βαθύς ύπνος, νάρκωση) νεκροφάνειά του, κατάλληλη ποσότητα «όξους».

Ακόμα κι αν γινόταν αντιληπτοί απ' τους φρουρούς, η όλη κίνηση ήταν τόσο σύντομη, που ο Ιησούς θα προλάβαινε οπωσδήποτε να πιει την απαραίτητη μια

γουλιά απ' το σημαντικό για την περίπτωση του περιεχόμενο του σπόγγου. Το εξαιρετικά περίεργο είναι, ότι ενώ ο Ιησούς λέει διψώ, δεν αρνείται να πει το «ξύδι» που του προσφέρουν (όποιοι κι αν του το πρόσφεραν) που απολύτως καμία ανακούφιση δεν μπορούσε να του προσφέρει στην υποτιθέμενη βασανιστική του δίψα!

Ότι το οποιοδήποτε ξύδι, δεν είναι ό,τι καλύτερο για την δίψα, μας το βεβαιώνει στην ίδια την Βίβλο ο ψαλμωδός Δαβίδ, που παραπονιέται (ποιητικά) ότι: *«Προς ονειδισμόν και ταλαιπωρίαν...(οι εχθροί) μου έδωσαν χολή να φάω και στην δίψαν μου με πότησαν όξος»* (Ψαλμοί 68: 21).

Ότι κάποιος «ημέτερος» έσπευσε να ποτίσει το καρωτικόν όξος στον Ιησού, μετά από δική του συνθηματική κραυγή, το ομολογεί σχεδόν με κάθε σαφήνεια ο Ματθαίος γράφοντας: *«Περί δε την ενάτην ώρα αν ανεβόησεν ο Ιησούς λεγών: Ηλί, ηλί, λαμά σαβαχθανί. (Κατά τον Ματθαίο ο Ιησούς δεν είπε διψώ, αλλά φώναξε αυτή την συνθηματική χαλδαιϊκή φράση). Τινές δε των εκεί ισταμένων έλεγαν τον (προφήτη) Ηλία φώναζει».*

Η σκέψη όμως αυτή, σαφώς δεν θα μπορούσε να γίνει από Ρωμαίους που αγνοούσαν παντελώς τον Ηλία... *«Και ευθύς τις εξ αυτών (Εξ εκείνων δηλαδή που έστεκαν εκεί και έλεγαν τον Ηλία φωνάζει... Άρα σαφώς κάποιος Ιουδαίος και όχι Ρωμαίος) λαβών τον σπόγγον και γεμίσας αυτόν όξος, περιθέσας εις κάλαμον (εδώ παραλείπεται το φρύγανο ρίγανης) επότιζεν αυτόν. (Όχι πότισε άπαξ, αλλά επότιζε αυτόν, που σημαίνει κατ' επανάληψη!). Ο δε Ιησούς... (αμέσως μετά το δάγκωμα του σπόγγου και την κατάποση της αναγκαίας ποσότητας όξους) άφηκε το πνεύμα... Ήσαν δε εκεί γυναίκες πολλάί...μεταξύ των οποίων ήτο Μαρία η Μαγδαληνή και Μαρία η μήτηρ του...»* (Ματθαίος 27: 45-56).

Ο Μάρκος, ο ίδιος ευαγγελιστής που αναφέρει τον «εσμυρνισμένο οίνο» (Μάρκος 15: 23) των Ρωμαίων, τον οποίον αρνήθηκε στην αρχή της σταύρωσής του ο Ιησούς, ορίζει πως ο εσταυρωμένος δάσκαλός του, είχε πράγματι και μια δεύτερη επαφή με το κατάλληλο αυτή τη φορά «όξος», που του πρόσφερε όχι Ρωμαίος αυτή τη φορά, αλλά *«τις (ένας) εκ των παρεστώτων... (που) δραμών (δηλαδή ημέτερος, εκ των παρισταμένων που έτρεξε) γεμίσας τον σπόγγον όξους, περιθείς καλάμω (τοποθέτησε τον σπόγγο σε καλάμι και) επότιζεν αυτόν»* (Μάρκος 15: 36).

Αβίαστα λοιπόν οδηγούμεθα στην σκέψη, ότι ο Ιησούς «παρέδωσε το πνεύμα», επειδή την σωστή στιγμή, «δάγκωσε» άπαξ ή κατ' επανάληψη τον προσφερόμενο

σπόγγο και κατάφερε να πει την σωστή ποσότητα του κατάλληλου «όξους» απ' τα χέρια των δικών του ανθρώπων.

Γιατί αποκαθλώθηκε ο Ιησούς μετά τον θάνατό του;

Η σταύρωση δεν αποσκοπούσε στην απλή θανάτωση του καταδίκου, αλλά στην όσο το δυνατόν μακροχρόνια έκθεσή του σε κοινή θέα, προς παραδειγματισμό, σωφρονισμό και εκφοβισμό. Ας ακούσουμε ποια πράγματα επιβεβαιώνει συνολικά για την σταύρωση ένας ειδικός του θέματος: Κατά τη ρωμαϊκή περίοδο, η ταφή μετά τον σταυρικό θάνατο του θύματος ήταν σπάνια και στις περισσότερες περιπτώσεις δεν επιτρέπονταν, με σκοπό να παραταθεί ο εξευτελισμός του θύματος. Έτσι το νεκρό θύμα, στις περισσότερες περιπτώσεις ριχνόταν στον σκουπιδότοπο της πόλης ή αφηνόταν επάνω στο σταυρό για να γίνει τροφή στα όρνια και τα άγρια θηρία. Για αποτρεπτικούς λόγους, συχνά η σταύρωση γινόταν στον τόπο του εγκλήματος. Η καλύτερη σύνοψη της φιλοσοφίας της σταυρικής τιμωρίας, έγινε ίσως από τον Κουϊντιλιανό (35-95 μ.Χ.) που έγραψε ότι: *«Όποτε σταυρώνουμε τους ενόχους, επιλέγονται οι πιο πολυσύχναστοι δρόμοι, όπου ο περισσότερος κόσμος μπορεί να παρακολουθήσει και να φοβηθεί από το θέαμα. Γιατί η τιμωρία δεν έχει στόχο την ανταπόδοση του κακού (δηλαδή τον απλό θάνατο του εγκληματία) αλλά τον παραδειγματικό εκφοβισμό»* (Qyintilian 35-95 μ.Χ. Decl 274 & Joe E. Zias Science and Archaeology Group the Hebrew University).

Ανάλογη είναι και η θέση του δρ. θεολογίας Δ. Μπαλάνου που έγραψε: *«Τα πτώματα των θανόντων επί του σταυρού, αφήνοντο επ' αυτού και εγένοντο βορά ορνέων και θηρίων. Υπήρχε μάλιστα και σχετική παροιμία: “Τρέφειν τους κόρακας επί του σταυρού”»* («Η μεγάλη εβδομάς και το Πάσχα» σελ. 25-26).

Κανείς λοιπόν και ποτέ δεν έσπευδε να αποκαθλώσει τους νεκρούς εσταυρωμένους, αφού κυρίως η παραμονή των νεκρών σωμάτων πάνω στον σταυρό, ήταν η βασική επιδίωξη αυτής της εκτέλεσης. Η πολυήμερη έκθεση των νεκρών σωμάτων στον σταυρό, ήταν ο ιδιαίτερος τρόπος εκφοβισμού των υποταγμένων λαών, από την ολιγάριθμη φρουρά των Ρωμαίων, σε κάθε τόπο που είχαν καθυποτάξει! Αν λοιπόν η πολυήμερη έκθεση των νεκρών σωμάτων επί του σταυρού ήταν καθιερωμένη πρακτική και επιβεβλημένη απαίτηση των Ρωμαίων τότε...με ποια σωτήρια αφορμή θα μπορούσε να αποκαθλωθεί πάραυτα ο Ιησούς;

Περίεργες συμπτώσεις

Αμέσως μετά τον επί του σταυρού «θάνατο» του Ιησού, είναι οι δήθεν εχθροί του

Ιησού, οι αξιωματούχοι Φαρισαίοι, που εμφανίζονται στον ίδιο τον Πιλάτο και με αφορμή την τήρηση ενός μοναδικού ετήσιου εθίμου, που ίσχυε μόνο την συγκεκριμένη αυτή ημέρα, ζητούν την άμεση αποκαθήλωση των εσταυρωμένων!

Διαβάζουμε: «Ήταν Παρασκευή του Πάσχα και οι Ιουδαίοι (ιερείς) δεν ήθελαν να μείνουν τα σώματα των εσταυρωμένων πάνω στον σταυρό την (επόμενη) ημέρα του Σαββάτου (δηλαδή την ημέρα του Πάσχα) γιατί ήταν μεγάλη γιορτή η ημέρα εκείνη (η μεγαλύτερη του Ιουδαϊσμού). Γι' αυτό παρακάλεσαν (οι Ιουδαίοι ιερείς) τον Πιλάτο να διατάξει να σπάσουν τα σκέλη τους και να τους πάρουν από εκεί. Έτσι οι στρατιώτες ήρθαν και έσπασαν τα σκέλη του πρώτου, έπειτα του άλλου (των δύο παρακείμενων ληστών) που είχαν σταυρωθεί μαζί με τον Ιησού. Όταν όμως ήρθαν στον Ιησού, δεν του έσπασαν τα σκέλη, διότι τον βρήκαν ήδη νεκρό» (B. B. Ιωάννης 19: 31-33).

Διαπιστώνεται λοιπόν ότι οι δύο παρακείμενοι ληστές ζουν για αυτό και τους (θανατώνουν με ανασκολοπισμό) ή όπως λέει το κείμενο τους έσπασαν τα μέλη.

Ο Ιησούς όμως, για ποιον λόγο και από τι είναι νεκρός; Ποιά μπορούσε να είναι η δική του αιτία θανάτου; Υπάρχει επιτέλους κάποιος σοβαρός ιατροδικαστής, να μας δώσει μια ικανοποιητική απάντηση, για την πραγματική αιτία του υπερδιάσημου αυτού θανάτου;

Βεβαία δεν αγνοούμε την μοναδική απάντηση που αποπειράθηκαν στη συγκεκριμένη ερώτηση, και που θέλει τον Ιησού να εκπνέει επί του σταυρού: «Από τις κακουχίες του μαστιγώματος». Όμως η μοναδική αυτή απάντηση στο καυτό αυτό ερώτημα, δικαιολογημένα θεωρείται ανεπαρκής, υπερβολική και εντελώς ατυχής, μια και δεν φαίνεται να ανταποκρίνεται ούτε στις στοιχειώδεις αντικειμενικές συνθήκες ενός σταυρικού θανάτου κι αυτό εξηγείται παραπάνω.

Πως όμως ήταν σίγουροι, ότι έστω χάριν της τελετής, θα τους δοθεί η σωτήρια αυτή άδεια αποκαθήλωσης του Ιησού; Τα του συγκεκριμένου εθίμου, μας διευκρινίζει ο Φίλων ο Ιουδαίος (25 π.Χ.- 40 μ.Χ.) γράφοντας λίγα μόνο χρόνια πριν από τις περιπέτειες του Ιησού: «Οι ορθά πολιτευόμενοι (Ρωμαίοι) άρχοντες...έθος είχαν κανέναν να μην τιμωρούν μέχρις οι επιφανείς τελετές και πανηγύρεις να διεξαχθούν με σεβασμό...είδα μάλιστα κάποιους (λόγω εορτής) να αξιώνουν την ταφή των σταυρωμένων συγγενών τους και να τους αποδίδονται...και για να φυλαχτεί το ιεροπρεπές της εορτής, διέταζαν ακόμα και ο μη αποθανών επί του σταυρού, ζωντανός να ανασκολοπίζεται... ώστε να αποκρύπτονται στη γη και να

μη δύει ο ήλιος επί των εσταυρωμένων» (Φίλων ο Ιουδαίος: «Εις Φλάκκον» 81.4 & «Περί διαταγμάτων» 3.152.3).

Το σκηνικό λοιπόν της σταύρωσης του Ιησού, δεν ήταν ένα τυχαίο περιστατικό, που απλώς προέκυψε, αλλά ένα προσχεδιασμένο μοντέλο επιβίωσης, άψογα τοποθετημένο πάνω στον ετήσιο νομικό καμβά των Ρωμαίων. Υπήρχε λοιπόν και λειτουργούσε ήδη από πολλών ετών, διευθέτηση της ρωμαϊκής εξουσίας, που προέβλεπε την παραμονή της μεγάλης τελετής, δηλαδή το απόγευμα της Παρασκευής του Πάσχα, οι νεκροί εσταυρωμένοι, να αποκαθελώνονται και όσοι δεν είχαν πεθάνει να θανατώνονται με ανασκολοπισμό, ώστε να μη δύσει ο ήλιος πάνω τους, διότι με την δύση του ηλίου, άρχιζε η επόμενη μέρα, δηλαδή το Σάββατο της μεγάλης ιουδαϊκής εορτής του Πάσχα.

Για φανταστείτε... Έχουμε λοιπόν μπροστά μας την εξής σειρά εκπληκτικών συμπτώσεων! Ο Ιησούς, οδηγείται στον σταυρό την μοναδική ημέρα του έτους, που (λόγω εορτής) ίσχυαν τα εντελώς ιδιαίτερα αυτά μέτρα των Ρωμαίων για τους εσταυρωμένους. Και όχι μόνο αυτό, αλλά ελάχιστα πριν από την οδυνηρή θανάτωσή του απ' τους στρατιώτες του και ενώ βρισκόταν μόνο δύο ώρες στον σταυρό, αυτός γλιτώνει τον φρικτό δι' ανασκολοπισμού θάνατο...πίνοντας στον σωστό χρόνο το κατάλληλο «όξος». Ελάχιστα δηλαδή χρόνο πριν ενεργοποιηθεί, το μοναδικό αυτό ετήσιο έθιμο αποκαθήλωσης νεκρών ή βίαιης θανάτωσης των επιζώντων στον σταυρό...στο στόμα του Ιησού...βρέθηκε το μοναδικό γνωστό μέσο νάρκωσης της αρχαιότητας: Ο υπνοφόρος σπόγγος με το καρωτικό «όξος»...

Εξαιρετικές απανωτές συμπτώσεις που...κανένας θεός δεν θα τις χρειαζόταν! Το σίγουρο είναι πως αν εκείνη ακριβώς την απογευματινή ώρα, ο Ιησούς δεν προλάβαινε να παραδώσει μόνος του το πνεύμα...σε λίγο θα του το παρέδιδαν με φρικτό ανασκολοπισμό οι Ρωμαίοι οπλίτες, όπως έκαναν άλλωστε στους δύο εκατέρωθεν σταυρωμένους ληστές, ανασκολοπίζοντάς τους μέχρι θανάτου!

Αν όλες μαζί αυτές οι συμπτώσεις, συνθέτουν ένα θεϊκό σενάριο, τότε...ένα καλοστημένο ανθρώπινο σενάριο, τι παραπάνω θα έπρεπε να έχει; Μια...«ανάσταση» ίσως;...

Πηγές

«Το θέατρο τής σωτηρίας» - Μιχάλης Καλόπουλος (1, 2, 3) | greatlie.com (1, 2) | ixorcosmos.gr